

บทร้อยกรอง เรื่อง คำอุทาน

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๗ เรื่อง วรรณคดีตอนสะท้อนคิด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๕ เรื่อง ตกใจ อัศจรรย์

รายวิชา พื้นฐานภาษาไทย รหัส ๑๒๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒

บทร้อยกรอง คำอุทาน

คำบอกอาการ	ผ่านทางอารมณ์
สงสัยชื่นชม	ชื่นชมดีใจ
แปลกนักสงสาร	รำคาญเคืองใคร
ร้องเรียกเสียงใส	โล่งในอุรา
อุทานมีมาก	ไม่ยากหรรอกหนา
คำสร้อยเพิ่มมา	เรียกว่าเสริมบท

โครงการสื่อ ๖๐ พรรษา

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

ใบความรู้ เรื่อง ชนิดของคำอุทาน

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๗ เรื่อง วรรณคดีตอนสะท้อนคิด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๕ เรื่อง ตกใจ อัศจรรย์

รายวิชา พื้นฐานภาษาไทย รหัส ๑๒๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒

ชนิดของคำอุทาน

คำอุทานแบ่งเป็น ๒ ชนิด ดังนี้

๑. คำอุทานบอกอาการ เป็นคำอุทานที่แสดงอารมณ์และความรู้สึกของผู้พูด นิยมใช้เครื่องหมาย ! ซึ่งเรียกว่า อัศจรรย์ เขียนกำกับไว้หลังคำอุทาน เช่น

- ◆ ตกใจ ใช้คำว่า อึ้ง ! ว้าย ! ตายจริง !
- ◆ ประหลาดใจ ใช้คำว่า เอ๊ะ ! หือ ! หา !
- ◆ รับรู้ เข้าใจ ใช้คำว่า เออ ! อ้อ ! อ้อ !
- ◆ เจ็บปวด ใช้คำว่า โอ๊ย ! โอ้ย !
- ◆ สงสาร เห็นใจ ใช้คำว่า โธ่ ! โถ ! พุทโธ่ ! อนิจจา !
- ◆ ร้องเรียก ใช้คำว่า เฮ้ย ! เฮ้ ! นี !
- ◆ โลงใจ ใช้คำว่า เฮอ ! เฮอ !
- ◆ โกรธเคือง ใช้คำว่า ชิชะ ! แหม !

๒. คำอุทานเสริมบท เป็นคำอุทานที่ใช้เป็นคำสร้อยหรือคำเสริมบทต่าง ๆ คำอุทานประเภทนี้บางคำเสริมด้วยคำที่ไม่มีความหมายเพื่อยืดเสียงให้ยาวออกไป บางคำก็เพื่อบรรยายให้กระชับหนักแน่น เช่น

- ◆ เตี้ยวนีมือไม้ฉันทันสิ้นไปหมด
- ◆ หนังสือหน้าหาเตี้ยวนีราคาแพงมาก
- ◆ วัดวาอารามเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์